1

Thầy Hiệu Trưởng Bay

"Coi chừng!", có ai đó hét lên.

Thầy Klutz[1], hiệu trưởng trường tớ, đang lao vun vút trên ván trượt ở vỉa hè! Lúc đấy là sáng sớm, trước khi chuông reo vào lớp.

Hẳn là thầy đã lấy đà quá xa khi lao xuống dốc. Thầy lượn quanh đám học sinh

[1] Klutz /klʌts/

và phụ huynh, lượn như con thoi, hoàn toàn mất kiểm soát. Thường thì hiệu trưởng là người rất nghiêm túc và mô phạm. Trông họ như kiểu sinh ra đã là người lớn rồi ấy! Nhưng thầy Klutz lại không thế! Thầy cứ như thể là đứa trẻ mới lớn vậy! Nếu không lướt ván trượt đến trường, thầy sẽ đi xe máy, xe trượt hoặc giày pa-tanh.

"Thầy Klutz đang bay!", có đứa nào đó hét lên. "Bay nhanh lên, thầy ơi!".

Chiếc ván trượt chắc là vấp phải vết nứt trên vỉa hè, vì điều tiếp theo mà

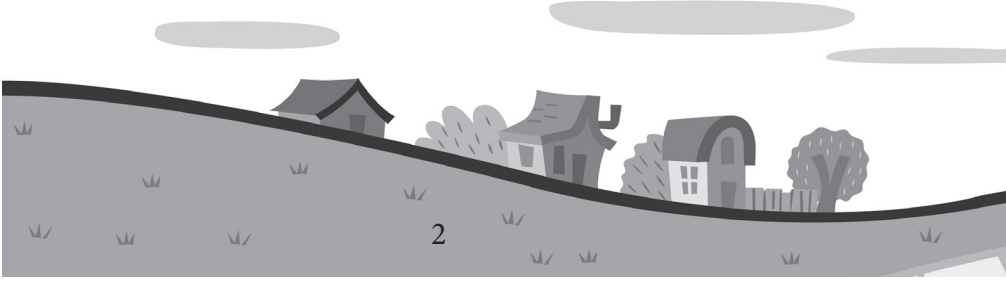

ai cũng thấy là thầy Klutz bay lên không trung như siêu nhân vậy! Bọn trẻ và bố mẹ chúng vội vàng chạy ùa lại phía thầy. Chó sủa râm ran từ khắp mọi phía.

Thầy Klutz "hạ cánh" ở bụi cây trước cổng trường. May mắn là thầy đội mũ bảo hiểm, đeo miếng bảo hộ đầu gối và khuỷu tay ở phía ngoài quần áo. Mọi người đứng sững lại vài giây vì thầy Klutz nằm im trong bụi cây, không hề nhúc nhích. Tất cả mọi người đều lo lắng không biết liệu thầy còn sống hay không.

“Chào thầy ạ!”, cô Cooney[1] là y tá của trường tớ, chào thầy khi đi ngang qua.

“Vâng, chào cô Cooney!”, thầy Klutz đáp lời.

“Một ngày đẹp trời đúng không cô?”.

“Vâng, trời đẹp ạ!”.

Thế rồi thầy Klutz đứng dậy, phủi phủi người và bước thẳng về phía trước, cứ như thể chuyện trượt ván đến trường rồi cắm đầu vào bụi cây là điều hoàn toàn bình thường với một thầy hiệu trưởng vậy!

Thật hết biết!

[1] Cooney /ˈkuːni/

2 RẮC RỐI LỚN

"A.J! Đủ rồi đấy! Thật là giọt nước làm tràn li mà!", cô giáo tớ, cô Daisy[1], đang quát tớ. "Cô muốn em lên phòng thầy hiệu trưởng ngay bây giờ!".

"Thưa cô, em có làm gì đâu ạ!", tớ vẫn cố cãi.

Tên tớ là A.J và tớ ghét trường học. Sao lại cứ phải học những thứ ngớ ngẩn ở trường nhỉ? Nếu bạn hỏi tớ, tớ sẽ nói luôn

[1] Daisy /ˈdeɪ.zi/

là khi bạn đã học đến lớp hai, có nghĩa là bạn đã biết đủ những điều cần biết để sống sót được đến cuối đời rồi. Trường học được đánh giá quá cao rồi đấy!

Mẹ tớ bảo là tất cả bọn con trai bảy tuổi đều phải đi học nên tớ biết là tớ chẳng thể làm gì được. Nhưng khi lớn lên, tớ sẽ trở thành cầu thủ bóng bầu dục chuyên nghiệp. Mà đâu cần phải biết đọc, biết viết hay biết làm toán thì tớ mới ném bóng trúng vào lưới cơ chứ!

Thực tình, đó chính là việc mà tớ đang làm khi cô Daisy nói tớ phải lên phòng thầy hiệu trưởng.

Tớ và mấy thằng bạn, thằng Ryan[1], thằng Michael[2] đang chơi ném bóng tennis trong giờ ra chơi. Tụi tớ ném bóng vào cây để ghi bàn. Tớ ném một cú thật mạnh và quả bóng bay vút về phía đám con gái trong lớp.

"Au! Đau quá!", con bé tên Annette[3] hét toáng lên. Nó xoa xoa chân cứ như thể là bị tàu hoả hay thứ gì đại loại thế đâm trúng vậy. Chỉ là quả bóng tennis thôi mà! Con nhỏ Annette này đúng là chúa rắc rối.

"Ê, A.J!", thằng Michael kêu tên tớ. "Quả đó tính là vào nhé!".

---

[1] Ryan /ri.ən/
[2] Michael /maɪkl/
[3] Annette /əˈnet/

“Sao thế được?”, tớ hỏi lại. “Có trúng cái cây đâu!”.

“Ờ, thì cậu ném trúng “cái” Annette. Hiểu chưa? Trúng lưới hay trúng người, cũng na ná như nhau cả thôi!”. Sau khi tớ và thằng Ryan hiểu ra, chúng tớ nghĩ đó chính là câu chuyện cười hài hước nhất trong lịch sử thế giới.

Nhưng cô Daisy lại chẳng nghĩ đấy là chuyện đáng cười. Cô ấy vốn đã bực bội với tớ vì tớ trót quên nộp bài tập viết tuần lần thứ ba liên tiếp rồi.

Đó chính là lúc cô ấy nói với tớ là đủ rồi đấy và tớ phải đến phòng hiệu trưởng gặp thầy Klutz.

Thầy hiệu trưởng giống như ông vua của trường vậy! Thầy sẽ nói mọi người trong trường phải đi đâu và làm gì. Thế mới ngầu chứ! Nếu không thể trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp thì khi lớn lên, tớ cũng muốn làm hiệu trưởng để có thể chỉ đạo các thầy cô giáo khác.